

1

HET HOTEL MET HET GROENE LICHT

Milo woonde met zijn ouders in een hotel. Het was eigenlijk meer een herberg dan een hotel; een reusachtig, bouwvallig huis dat eruitzag alsof het in elkaar geflanst was van afgedankte onderdelen van verschillende villa's. Het Hotel met het Groene Licht stond op een heuvel, hoog boven een baai met kleine havens aan de rivier de Skidwrack.

Iedereen wist dat er vooral smokkelaars in het hotel kwamen; omdat het hotel zo afgelegen lag, was het de perfecte plaats voor duistere zaakjes. Het was vanaf de waterkant een hele klim de steile helling op (tenzij je vanaf de steiger de kabelbaan naar het hotel nam).

Milo had in het Hotel met het Groene Licht gewoond sinds hij als baby werd geadopteerd door Nora en Ben Pine. Het was altijd zijn thuis geweest en hij wist niet beter dan dat er vreemde mensen over de vloer kwamen. Na twaalf jaar kon hij al aardig voorspellen wie er wanneer zou opdagen. Smokkelaars waren

als insecten of groenten. Ze hadden hun eigen seizoen. Daarom was het zo spookachtig dat de kolossale bel op de veranda, juist nu, op dit moment, ineens begon te luiden.

De klank van de oude, ijzeren bel veranderde met de seizoenen en met het uur van de dag. Die avond, de eerste avond van de kerstvakantie, was het ijzig koud en het begon al te sneeuwen. Daardoor had ook de bel een ijzige klank. Milo keek op van de tafel waaraan hij een wiskundesom zat te maken. Hij hield ervan zijn huiswerk meteen af te maken, zodat hij van de vakantie kon genieten zonder aan school te hoeven denken. Hij keek naar zijn moeder die languit lag te lezen op het versleten kleed voor de grote open haard. ‘Komt er iemand?’ vroeg hij ongelovig.

Mevrouw Pine krabbelde overeind, liep met het boek onder haar arm naar de foyer en tuurde door het raam naast de deur.

‘Blijkbaar. We kunnen de kabelbaan beter starten.’

‘Maar we hebben de eerste week van de vakantie nooit gasten,’ protesteerde Milo. Zijn vakantie kon toch niet al aan het begin verpest worden?

‘Nee, niet vaak,’ zei mevrouw Pine terwijl ze haar laarzen aantrok.

‘Maar het is *vakantie!*’

Zijn moeder hield als antwoord zijn jas omhoog. ‘Kom op, wees een heer en stuur je moeder niet alleen de kou in.’

Mokkend slofte Milo achter zijn moeder aan. Hij had zijn huiswerk bijna af. Dat hoorde voor hem het eind te zijn van alle verplichtingen.

Weer klonk de bel. Milo bleef met één laars aan midden in de foyer staan en slaakte met gebalde vuisten een doordringende woedekreet.

Mevrouw Pine wachtte met de armen over elkaar tot hij klaar

was. ‘Uitgeraasd?’ vroeg ze rustig. Milo greep naar zijn andere laars.

‘Ik weet dat dit niet de gewone gang van zaken is,’ ging zijn moeder door. ‘En ik weet dat je het niet goed kunt hebben als alles niet zo gaat zoals jij verwacht.’ Ze bukte zich om in de rommelmand naast de deur een zaklantaarn te zoeken. ‘Maar verrast worden hoeft niet altijd slecht te zijn.’

Milo liep achter zijn moeder aan de veranda op en over het grasveld naar de kabelbaan.

Al zijn hele leven had hij moeite met onverwachte gebeurtenissen. Boos liep hij achter zijn moeder aan door de vers gevallen sneeuw om in de bittere kou een vreemdeling de heuvel op te halen, een onaangekondigde vreemdeling die van hem zou eisen dat hij karweitjes deed, terwijl hij gewoon een rustige week met zijn ouders had gewild en het huis voor hen alleen. De lichtstraal van de zaklantaarn priemde door de zwarte schaduw totdat mevrouw Pine het licht aandeed in het huisje tussen de bomen waar de kabelbaan uitkwam.

De lijn begon honderd meter lager bij de rivier. Er waren nog andere manieren om naar beneden of naar boven te gaan. Een steile wenteltrap liep naar hetzelfde eindpunt. En er was een weg die slingerend rond de heuvel naar de stad liep; met een auto was je vanaf het hotel in twintig minuten in het centrum. Maar alleen Milo, zijn ouders en hun kok, mevrouw Caraway, gebruikten die weg wel eens. Gasten kwamen niet uit de stad. Gasten kwamen vanaf de rivier, soms met een eigen boot en soms met de veerboot van een van de oude zeebonken in de havens die voor een paar dollar wel iemand naar het Hotel met het Groene Licht wilden varen.

De hotelgasten konden kiezen: de steile heuvel op gesleept worden in de kabelbaan die eruitzag als een waanzinnig grote

botsauto op rails, of de driehonderd en tien treden (Milo had ze geteld) van de wenteltrap beklimmen.

In het huisje was een stenen vloer, een bank, een kleine cabine en rails. Mevrouw Pine maakte de cabine open en Milo ging mee naar binnen, naar de zware kabel die tussen de rails liep tot rondom de reusachtige spoel van het rad. Het was een ingewikkelde warboel van tandwielen. De hendel was oud en bleef nogal eens steken. Om er beweging in te krijgen waren twee paar handen nodig. Samen grepen Milo en zijn moeder hem vast. Milo telde: 'Eén, twee, drie!' Het koude metaal van de tandwielen jankte als een oude hond en alles begon te draaien.

Terwijl Milo naast zijn moeder stond te wachten tot de wagon ratelend en kletterend de top van de heuvel bereikte, vroeg hij zich af wat voor iemand naar boven zou komen. Smokkelaars waren er in allerlei soorten, maar natuurlijk kreeg het hotel ook gewoon vakantiegasten. Al gebeurde dat niet vaak en zeker niet in de winter, wanneer de rivier bijna altijd bevroren was.

Terwijl Milo stond na te denken sprongen er witte lichtjes aan, zo groot als vuurvliegjes. Snoeren met lampjes omkransten het huisje en daalden slingerend langs de trapleuning de heuvel af.

'Wat voor iemand zou het zijn? Een ijsgeest ontsnapt aan de Noordpool? Een handelaar in propenschieters? Een dranksmokkelaar?' vroeg zijn moeder. 'Wie het best gokt, wint een bonbon.'

'Hoe heten die lievelingsbloembollen ook weer die oma je altijd met kerst stuurt?' vroeg Milo.

'Hyacinten?'

'Ja. Dit is een vent met een lading hyacintenbollen. En sokken. Groen met roze strepen.'

‘Groen met roze strepen? *Sokken?*’ vroeg zijn moeder.

‘Ja. Hij weet dat het een slechte handel is, maar hij zit eraan vast. Hij moet van die hele voorraad sokken af zien te komen.’ Milo leunde over de reling van het huisje en keek door de steeds dichter vallende sneeuw of hij alvast een glimp van de wagon en de passagier kon opvangen.

Daar was hij: de blauwmetalen voorkant van de wagon met de zilveren racestrepen. Milo en zijn vader hadden die een paar jaar geleden op de zijkanten geschilderd, en de naam van de kabelbaan: de *Wervelwind*. En iets later kwam ook de passagier in zicht: een broodmagere man met een vilthoed op in een saaie zwarte jas. Milo zag op zijn neus ook nog een te grote bril.

Zijn gezicht betrok. De vreemdeling zag eruit als iemands opa. Of, nog erger, als iemands *leraar*.

‘Ik weet het niet,’ zei mevrouw Pine alsof ze raadde wat Milo dacht. ‘Ik zou wel kunnen geloven dat die man een kansje zou wagen op groen met roze strepen.’ Ze streek haar. ‘Kom op, jochie. Trek je welkomstgezicht.’

‘Ik haat dat welkomstgezicht,’ mompelde Milo. Maar hij ging rechtop staan en probeerde opgewekt te kijken terwijl de *Wervelwind* zijn laatste meters naar het huisje aflegde.

Van dichtbij zag de vreemdeling er nog saaier uit. Doodgewone hoed, doodgewone jas, doodgewoon gezicht, doodgewone blauwe koffer in de bagagebak. Maar achter de bril waren zijn ogen helder en scherp toen ze van mevrouw Pine naar Milo en van Milo naar mevrouw Pine flitsten. Milo voelde zich verstijven. Zo begon het altijd als er een nieuwe gast bij de Pines kwam. Je kon zijn of haar gedachten raden: dat kan geen familie zijn. Deze vreemdeling wist het beter te verbergen dan de mees-te gasten, hij vertrok geen spier. Maar dat hoefde niet te betekenen dat hij niet hetzelfde dacht als iedereen. *Hoe is een Chinees kind terechtgekomen bij deze moeder? Zeker geadopteerd.*

De wagon stond met een schok stil, zodat de man struikelde en met zijn gezicht bijna op het afgedekte controlepaneel van de *Wervelwind* terechtkwam.

‘Hallo.’ Milo’s moeder glimlachte toen de man uit de wagon klom en de opgehoopte sneeuw van zijn schouders veegde. ‘Welkom in het Hotel met het Groene Licht. Ik ben Nora Pine. Dit is mijn zoon, Milo.’

‘Dank u,’ zei de vreemdeling, zijn stem al net zo saai als de rest. ‘Mijn naam is Vinge. Des Cary Vinge.’

Nou, dacht Milo zuur, hij heeft in elk geval een interessante naam. ‘Ik zal uw koffer wel pakken, meneer Vinge.’

‘Nee, dat hoeft niet,’ zei meneer Vinge vlug toen Milo zijn hand er al naar uitstak. ‘Laat mij maar. Hij is nogal zwaar.’ Hij greep het handvat en trok. De koffer was echt zwaar. Meneer Vinge moest zijn voet tegen de zijkant van de wagon zetten om er beweging in te krijgen.

Mevrouw Pine gaf Milo een veelbetekenend knipoogje, dat Milo niet begreep tot hij nog een blik op de vreemdeling wierp. En toen zag hij het ook: een fel gestreepte sok, heel even zichtbaar omdat meneer Vinge achteruitschoot met zijn koffer. De combinatie oranje met paars was nog gekker dan het door Milo bedachte groen met roze.

‘Je hebt zo te zien een bonbon van me tegoed,’ fluisterde mevrouw Pine. Wat luider zei ze: ‘Deze kant op, meneer Vinge. Laten we u uit de sneeuw weghalen.’

Milo’s vader stond te wachten toen ze bij de veranda kwamen. ‘Hallo,’ zei hij, terwijl hij zijn hand uitstak naar meneer Vinge om hem te begroeten en zijn koffer over te nemen. ‘Ben Pine.

Een barre avond om te reizen, hm?’

‘Valt wel mee,’ antwoordde meneer Vinge, terwijl hij naar binnen ging en zijn jas uittrok.

‘U bent net op tijd,’ ging Milo’s vader verder. ‘Volgens het weerbericht kan er vannacht zo’n zeven of acht centimeter sneeuw vallen.’

Des Cary Vinge glimlachte. Een vaag, snel verdwenen lachje. Alsof hij blij was ingesneeuwd te zijn in een afgelegen hotel. ‘U meent het.’

Milo vond het een raar lachje, maar ja, de man had een rare naam en hij droeg rare sokken. Misschien was hij toch niet zo saai.

‘Ik heb koffie en warme chocolademelk klaarstaan,’ zei meneer Pine, terwijl hij meneer Vinge door de eetkamer naar de trap leidde. ‘Ik breng u naar uw kamer en dan laten we graag iets boven brengen of u kunt u beneden bij het vuur komen warmen.’

‘Hoelang denkt u te blijven?’ riep mevrouw Pine hem na.

Meneer Vinge bleef staan met zijn voet op de onderste tree. ‘Dat hangt ervan af. Wilt u dat nu al weten?’

‘Nee hoor. U bent voorlopig de enige gast.’

‘Dan laat ik het u nog weten,’ zei meneer Vinge.

Milo volgde zijn vader en hun gast de trap op. Het hotel had vijf verdiepingen. De zitkamer, eetkamer en keuken – allemaal grote open ruimtes die in elkaar overliepen – waren op de begane grond. Milo en zijn ouders woonden op de eerste verdieping en de hotelkamers waren op de tweede, derde en vierde verdieping. Op de vijfde verdieping was een grote zolder. De trap die alles met elkaar verbond was breed, met gebeeldhouwde leuningen aan beide kanten. Op elke verdieping was een overloop die rondliep, zodat de trap in een draai weer boven zichzelf

stond, en elke overloop had een enorm glas-in-loodraam. Meneer Pine bracht meneer Vinge naar de tweede verdieping, waar de deuren naar alle kamers openstonden.

‘U hebt de keus, meneer Vinge. Hebt u een voorkeur?’

De man slenterde door de gang en gluurde in iedere kamer. Hij bleef aan het eind staan, waar de deur van de oude dienstlift was, en draaide zich om naar Milo en zijn vader. Al had Milo de indruk dat meneer Vinge niet naar hen keek, maar langs hen. Milo keek achter zich en zag alleen het glas-in-loodraam en de besneeuwde nacht daarachter, alles in bleke tinten groen, selde-rijgroen, mintgroen en oud flessengroen.

‘Deze kamer is prima,’ zei meneer Vinge na een ogenblik met een hoofdbeweging naar links.

‘Uitstekend.’ Meneer Pine schoof de blauwe koffer over de drempel. ‘Wilt u hier iets warmes drinken?’ Voordat meneer Vinge kon antwoorden klonk opnieuw het ijzige geluid van de kabelbaanbel.

Milo staarde ontzet naar zijn vader. ‘Nog een?’ ontviel hem. Toen sloeg hij zijn handen voor zijn mond. Dat moest wel erg onbeschoft geklonken hebben.

‘Het spijt me...’ begon meneer Pine tegen de gast terwijl hij met ogen als dolken naar Milo keek. Maar meneer Vinge leek Milo’s blunder niet eens gehoord te hebben. Hij keek net zo ont-
daan als Milo zich voelde.

‘Is dat... is dat de bel die ik ook heb gebruikt?’ Zijn stem klonk vreemd.

‘Dezelfde,’ zei Milo’s vader. ‘Zo te horen krijgen we nog een gast.’ Hij ging terug naar de trap en tikte Milo tegen zijn oor, niet zo hard dat het pijn deed maar hard genoeg om hem te laten voelen dat hij Milo gehoord had, ook al leek meneer Vinge niets gemerkt te hebben.

‘Zullen we koffie of warme chocolademelk sturen en iets te eten?’

Meneer Vinge schudde zijn hoofd. ‘Nee, dank u. Ik kom wel beneden. Ik moet bekennen dat ik benieuwd ben naar wie er vanavond nog meer op reis is.’

Milo’s vader nam de trap met twee treden tegelijk en hield zijn vrouw tegen, die de sneeuw weer in wilde gaan. ‘Laat mij maar! Laat mij maar!’ riep hij.

Op elk ander moment zou Milo zich nijdig hebben gevoeld omdat hij weer moest opdraven als klusjesman – en zeker als een hotelgast zijn vakantie dreigde te verpesten, laat staan meer dan één gast. Maar het kwam zo zelden voor dat er in deze tijd van het jaar gasten kwamen opdagen, dat hij eerder nieuwsgierig was dan kwaad. En daar kwam bij: Des Cary Vinge reageerde vreemd toen de bel rinkelde. Aan de ene kant was dat *logisch* omdat een andere gast hem in de weg kon zitten. Aan de andere kant, hoe kon hij weten dat het hotel rond deze tijd leeg was? Misschien, dacht Milo terwijl hij zijn laarzen aantrok, misschien *wilde* meneer Vinge juist het hele hotel voor zichzelf hebben. Dat was het moment dat Milo voor het eerst vond dat er iets raars aan de hand was. Maar zijn vader deed de deur al open en een vlijmscherpe nachtwind sneed door de foyer. Milo ritste zijn jas dicht en ging mee door de hopen sneeuw. Hij probeerde in de diepe voetsporen van meneer Pine te stappen.

Ze moesten eerst de *Wervelwind* omlaag sturen.

‘Wat vind jij?’ vroeg meneer Pine terwijl ze de blauwe wagon over de heuvel zagen verdwijnen. ‘Eerlijk gezegd – en vertel het niet aan je moeder – keek ik ernaar uit om een paar weken vrij te zijn. Ik klaag niet, ik zeg het alleen. Ik dacht dat ik eens even niks hoefde.’

‘Anders ik wel!’ barstte Milo los. ‘Ik had mijn huiswerk al bijna af!’

‘Wat is die meneer Vinge er voor een? Ik heb hem nog niet kunnen vragen wat hij doet en waarom hij hier is. Jij?’

Milo schudde zijn hoofd. ‘Hij heeft gekke sokken aan, dat weet ik wel.’

Meneer Pine knikte ernstig. Dat was een van veel bijzondere dingen van Milo’s vader: hij nam wat je zei altijd serieus. Milo hoefde niet uit te leggen waarom het iets kon betekenen dat een vent die er zo oersaai uitzag zulke lachwekkende sokken droeg. Zijn vader snapte het meteen.

De machine die de kabel aandreef stond met een schok stil: de *Wervelwind* was beneden aangekomen. Even later luidde de bel weer: de passagier was ingestapt en klaar om naar boven te gaan. Meneer Pine verdween in de cabine om de hendel over te halen.

Milo en zijn vader hingen daarna zwijgend over de leuning, turend tussen de bomen door om het eerste blauw van de wagon op te vangen. Dat was alweer zoiets bijzonders van Milo’s vader: je kon bij hem zijn zonder een woord te zeggen en toch het gevoel hebben dat je samen de tijd doorbracht. Milo’s moeder was daar niet goed in. Zij had altijd iets interessants te vertellen en ze hadden fijne gesprekken samen, elke keer dat ze met elkaar praatten. Maar zijn vader was goed in zwijgen.

De sneeuw maakte een deken van stilte over de bomen, de grond en de nacht. En daar kwam de *Wervelwind* aan en erin zat, ineengedoken onder een blauwe paraplu vol sneeuw, een jonge vrouw.

Toen de wagon onder een van de oude lantaarnpalen door gleed, leken haar haren blauw in het licht; misschien kwam het door die blauwe paraplu. De vrouw leek jonger dan Milo’s ouders. Ze glimlachte en zwaaide toen de *Wervelwind* dichterbij kwam en Milo merkte dat hij zelf ook lachte en zwaaide.

De wagon kwam slingerend tot stilstand, de vrouw stak haar paraplu naar buiten, schudde de sneeuw eraf en deed hem dicht. Ze had blauw haar; een donkerder blauw dan het metalige kobalt van de *Wervelwind*, maar blauw.

‘Hoi,’ zei ze vrolijk. ‘Sorry dat ik jullie de sneeuw in moest jagen.’

‘Geeft niks,’ zei meneer Pine. Hij stak zijn hand uit om haar het perron op te helpen. ‘Daar zijn we voor. Ben Pine. En dit is mijn zoon Milo.’

‘Georgiana Moselle. Georgie,’ zei het meisje met het blauwe haar.

‘Kan ik uw tas dragen?’ vroeg Milo.

Ze knikte verheugd en wees op een tas in de kofferbak. ‘Bedankt, Milo.’

Milo trok hem eruit en liep tussen de bomen door terug naar het hotel. Meneer Pine liet, voordat hij volgde, eerst de *Wervelwind* terug naar beneden gaan, grommend: ‘Voor het geval dat.’

Binnen stonden warme drankjes klaar; Milo kon zodra hij de deur opendeed de cider ruiken die op de kachel stond te sudderen. Meneer Vinge zat er ook. Toen mevrouw Pine de foyer in kwam om zich voor te stellen, gluurde hij om de rugleuning van een van de grote leunstoelen in de zitkamer, wierp een nieuwsgierige blik op Georgie en liet zich terugzakken in de diepe stoel.

‘Laten we u eerst maar een kamer geven. En dan is er koffie, thee, warme chocolademelk en cider,’ zei mevrouw Pine terwijl de nieuwe gast uit haar groene rubberen laarzen stapte. ‘Ben? In welke kamer zit meneer Vinge?’

Georgie hield plotseling op haar wollen sokken omhoog te trekken en keek naar mevrouw Pine met een van de vreemdste blikken die Milo ooit had gezien. Het was of haar gezicht in tweeën was gespleten: het onderste deel vertoonde een

onschuldige glimlach, maar het bovenste drukte met open-
gesperde ogen onmiskenbaar ongeloof uit. ‘Hebt u nog een
gast?’

Meneer Vinge leunde weer om zijn stoelleuning en glimlach-
te vaag achter zijn te grote bril. ‘Des Cary Vinge. Ik ben zelf net
aangekomen.’

‘Georgie Moselle,’ zei de jonge vrouw met het blauwe haar. De
dubbelzinnige blik flikkerde op haar gezicht. Ze zag eruit alsof
het haar moeite kostte om te blijven glimlachen.

Allebei, meneer Vinge en zij, deden geen enkele moeite el-
kaar een hand te geven. Ze staarden elkaar alleen aan alsof ze al-
lebei iets van de ander wilden weten.

Milo keek naar zijn ouders om te zien of zij dit ongemakke-
lijke gedoe hadden opgemerkt, maar zij leken het te hebben gem-
ist. ‘Meneer Vinge heeft kamer 2E,’ zei meneer Pine tegen zijn
vrouw, druk bezig met zijn jas en laarzen. ‘Kun jij juffrouw Mo-
selle naar boven brengen?’

‘Met alle plezier. Milo, draag jij de tas?’

‘Tuurlijk.’ Milo hield de twee gasten, die elkaar nog steeds
aanstaarden, in het oog. Toen keerde Georgie zich abrupt om
en volgde mevrouw Pine naar de trap. Milo kwam erachteraan.

‘Is de tweede verdieping oké?’ vroeg zijn moeder. ‘Het lijkt
me niet de moeite waard om een trap extra op te klimmen, niet
als er maar twee gasten zijn.’

‘Och, ik weet het niet,’ zei Georgie lachend. ‘Hoe vaak heeft
een meisje een etage voor zichzelf? Uniek juist.’

Uniek? Waarom zou iemand in vredesnaam steeds extra
trappen op klimmen als het niet hoefde? Milo wist bovendien
uit ervaring – omdat hij in elke kamer wel eens had geslapen
– dat het best eng was om in je eentje op een verdieping te lig-
gen. Het huis had geluiden: krakende vloeren, oude ratelende
ramen, knersende scharnieren...

Maar zijn moeder zou een gast natuurlijk niet weigeren een verdieping hoger te logeren als die gast dat per se wilde. Dus ze klommen verder naar de derde verdieping. Het glas-in-loodraam op de tweede verdieping was in allerlei tinten groen, het raam hier op de derde in verschillende kleuren blauw: kobalt en azuur, marine en aquamarijn en turkoois en met een paar ruitjes die, met de donkere hemel erachter, precies de kleur hadden van het haar van de gast.

Georgie Moselle straalde. ‘Kijk. Ik hoor hier.’

Mevrouw Pine maakte een armzwaai. ‘Kies maar een kamer. Ik vergat nog te vragen hoelang u wilt blijven.’

‘Weet ik nog niet zeker. Een week, misschien twee?’ En na een blik in elke kamer koos Georgie een van de laatste kamers. Milo volgde haar naar 3W en zette de tas op het opvouwbare bagagerek net naast de deur. Of liever, hij dácht dat hij dat deed. Maar hij liet hem los in de lucht, de tas viel meer dan een meter omlaag en plofte op de grond. Binnenin klonk het onmiskenbare geluid van iets wat brak.

Georgie knielde naast de tas voordat Milo zelfs maar kon schreeuwen of sorry roepen. ‘Het spijt me ontzettend,’ stamelde hij, starend van de tas naar het bagagerek dat om een onverklaarbare reden niet aan de linkerkant maar aan de rechterkant van de deur stond.

‘Geeft niet,’ zei Georgie. ‘Trek het je niet aan.’

‘Maar er brak iets,’ zei Milo.

Georgie was druk bezig door elkaar geraakte kleren en toiletartikelen om zich heen op de vloer te gooien, op zoek naar wat er kon zijn gebroken. Milo staarde vol afschuw naar de groeiende berg troep: een spijkerbroek, een pyjama, een pot crème, ondergoed.

‘Ik zal een handdoek of zo halen,’ zei hij hulpeloos. Een boek

met een kromgebogen kaft, een krant met vochtvlekken waarvan pagina's door de kamer zwierden, een plastic tasje met make-up en... dat was het! Georgie tilde twee druipende stukjes roze glas omhoog. De geur sloeg Milo in het gezicht: alcohol en iets kruidigs en bloemigs. Hij had een flesje parfum gebroken.

'O, hemel!' riep mevrouw Pine vanuit de gang. 'O, wat spijt...' Ze kneep onwillekeurig haar neus dicht, rende de gang door en kwam terug met een prullenbak uit een van de andere kamers. 'Gooi hier maar in. We vergoeden het natuurlijk. Sorry. Ik neem alles wat gewassen moet worden mee en gooi het meteen in de machine.'

Georgie zuchtte en deed de stukken glas voorzichtig in de prullenbak. 'Het is geen ramp. Doe alstublieft geen moeite. Ik had het flesje ook niet onder in de tas moeten doen.' Ze graaide haar kleren bij elkaar, gooide ze op de gele deken over het bed en legde ze op stapeltjes.

Mevrouw Pine keek Milo onderzoekend aan. Hij stopte even met het oprapen van de rest van Georgies bezittingen. 'Het rek staat aan de verkeerde kant,' zei hij, wijzend met een beschuldigende vinger. 'Die horen aan de kant waar de deur opengaat. Wie heeft het verdorie verzet?'

'Pak aan, Milo.' Mevrouw Pine hield hem de prullenbak voor. Hij zuchtte, legde Georgies spullen op het bureau, dat gelukkig stond waar het hoorde, en vluchtte de gang op. Hij was al bij de rommelkast op hun eigen woonverdieping waar hij de prullenbak leegde, toen hij merkte dat hij het boek van Georgie nog steeds onder zijn arm had. Ook dat nog! Maar hij zou haar toch vroeg of laat weer onder ogen moeten komen. Milo zuchtte en probeerde niet langer te tobben over hoe het bagagerek op de verkeerde plaats had kunnen staan, alsof de teleurstelling over zijn vakantie die geen vakantie werd nog niet genoeg was. Het

leek of de hele wereld hem gek wilde maken. Sombor liep hij terug naar de trap.

Toen klonk de bel voor de derde keer.

Milo draaide zich op zijn hielen om en vloog de trap af naar de foyer, rakelings langs meneer Vinge en op een haar na tegen de zilveren koffiekkan die zijn vader naar de zitkamer droeg. 'Ik regel het wel!' schreeuwde hij zo hard hij kon.

Deze keer waren er twee gasten. Het was moeilijk te zeggen voor wie of voor wat de tocht het zwaarst was, voor de twee passagiers die ongemakkelijk tegen elkaar aan gepropt zaten op het eenpersoonsbankje of voor de *Wervelwind* die niet berekend was op zoveel gewicht en benauwd piepte bij het naderen van het platform. De gasten zelf waren zo te zien niet uitzonderlijk zwaar, maar de kofferbak zat volgestouwd met zoveel... troep, dat de stapel als een berg boven de passagiers uittorende. Milo stond versteld dat alles onderweg niet naar beneden was gerold. Hij zag koffers, weekendtassen, aktetassen, kledingzakken, iets wat leek op een telescoopkist...

Gasten nummer drie en vier wurmden zich uit de wagon, nog voor hij stilstond. Ze deden Milo denken aan twee figuurtjes uit een oud kinderversje van Moeder de Gans of zoiets:

Maar bij storm en regenweer

Gingen op het woelig meer

Meneer Op en meneer Neer

Ongelooflijk tekeer.

En net als meneer Op en meneer Neer in het versje keken de twee elkaar zo vuil aan dat het leek alsof ze het geen seconde langer in die wagon hadden uitgehouden.